

Zle je nyní na tom světě, revoluce v zimě v létě, nikdo nebude už chtít krále ani pojišťovny.

Všakťe mají též skutečně řemeslo moc nebezpečné a nezděravé — to bych řekl! — hrozné ukracuje věk.

Záškrt a žlutá zimnice, cholera a neštovice, mory i úbytě plíce, to všecko je ještě nlo

proti té trůnní nemoci, která žhla ve dne v noci, najednou tu jenom kmit už, revolver, dynamit!

To je ovšem všecko z lásky, lid je má rad ukrutně, nade vše je miluje, jenom pro ně horuje.

Nemůže to být jináče, celý národ potom pláče, nařikáje ten lid není možná utišit.

Nežli dva tři dny uplynou, má už zase hlavu jinou, moš si věru nevybral, teprv pozná, jak si dal.

Bože, kam to jenom míří, když už páni oficiální s anarchisty obeují, řemeslo jim fušují!

Pokání.

Farář: Co pak si přejete, Me-
daku?

Venkován: Poňčen prosím, že-
na mi umřela, milostpane, rád
rád bych nějaký slavný pohřeb.

Farář: Vidíte, Medáku, vilite,
ted' chcete slavný pohřeb, a za
živa s vámi mnoho dobrého ne-
uzlí!

Venkován: Právě proto, mi-
lostpane, všecko vynaložím, aby
měla po smrti šťastnou radost...

Z diplomatičké rady otcovské.

Jestliže máš nepořádek
doma, synu, až běda,
dej se honem do rovnání
dvorku svého souseda.

A jestli máš podmočený
celý vlastní statek svůj,
bez meškání honem honem
u souseda odvodňuj!

A jestli ti ze tvých vlastních
krovů oheň vyraží,
tu hled', bys byl se stříkačkou
u souseda na stráž!

První oběť.

Mladý lékař: Konečně tedy
mám prvního pacienta — ale ten
taký nebude dříve zdrav, dokud
nepřijde druhý!

Kdo je v Rakousku spokojen?!

Čech dí: "V mizerlivé vléklé
zkouším tady jako v peklu!"
Chorvát, Rusín, Dalmatince
misto ráje má tu psínek!
"Já to samé!" dí Slovínec.
A ostatní děti Slávy?
Očištěc tu mají pravý!

Suad přece.

Učitel: Krajčičku, tuhles měl v
fiole napsati větu "Bože, chraň
mne vši nemocí" — a poslední
slovo již vyneschal. To pak nemá
docela žádného smyslu!

"Tohle mně vyavětlí: jsi dešt-
níkár a přece vždy se mračíš,
když práš."
"Víš, ono mně to připomíná
chvilu, když jsem ze zduřilosti
mábil deštík moknoucí slečně
— nyníšší má ženě."

Automobil sobě dobyl
velmi smutnou oslavu
tím, že mnoho lidí pobíl
a připravil o hlavu.

Je to vzácnost vynálezů
moderního století:
as jako když bez řetězů
sám čert z pekla vyletí.

"Co pravíte, pane Konvičko —
Vocásek že se zastřelil z nešťast-
né lásky? Nechtěl mu Ellu dá-
ti?"
"Ale kde! Právě proto, že mu
ji cepali!"

Ona: Ach, jak je v té přírodě
na jaře krásně, veselo. Hled'te,
pane Houzvičko, tam vláčejí,
tam sejí —
On: Ach ano, a tu orají, tu hno-
jí!

Němci mají Čechy rádi,
náklonnost jich stále vzrůstá;
už jim také tisknou ruku —
ale svoji na jich ústa!

Z kasárén.

Zde hier. Plukovní lékař táže
se vojáka při marodní vizitě: A
kde že vás bolí ta noha? — Vo-
jín postaví nohu na židli a ukazuje
neurčitě k lýtku. "Zde!" od-
povídá.

Plukovní lékař (zburta, proto-
že nie chorobného nepozoruje):
Cože? Kde?
Vojín (ustrášen a rychle): Hier
hier, hier!

Z terminologie hráčské.

Setkali se elektrika
s párem bicyklových kol
z nichž pak lezou všechny dráty;
je to malý karambol.
Někdy tatík doerku svoji
potká s milým v polehce;
doma pak se čile hraje,
šestadvacet — bez jedné!

Za květu demoralisace.

Kdys na světě žili dračí,
rozmariní a hnusní "tvoreci",
kteří deně musili mít
panenského masa porci.
Kdoby dnes ta havět žila,
úsudek mám o tom krátký,
že mis ten by neschvala
ani na veliké svátky.

Příležitost. "Slyšel jste, kmot-
ře? Vomačka vez' náklad soli z
města, zajel až k samému vobe-
nímu rybníčku, zvrhl — a všech-
na sůl do vody!"
"Mordie, kmotříčku, ted' by-
chom si tam mohli nasadit he-
rynký!"

Nejdelší den v červnu bývá
a nejkratší zas noc;
pročež od milého piva
pospíchatí musí moc,
kdo se potně od korbce
dostati chce do postele!

Budoucí se "zlepšovati"
dál dopraví prostředky,
řady náhrbkův u silnic
budou toho výsledky.
A kdo smrti pod koley
vynuke se jak zázrakem,
nadosmrti bude aspoň
přebobým mrzákem.

"Co tě to napadá, vzít si Loj-
zu? Vždyť je pořáček v bání!" —
"Právě proto. Víš, on je zvyklý
na chléb a vodu — a já akorát
jen okrop dovedu vařit."

Padající turista: Příjdu tudy
hle do údolí?
Vůdce: Bodejť by ne! Ale tak
hle pospíchat nemůžete.

Matka: "Pro hoha, jaké to zas
máš zmanákné ruce, Pepánku? Při-
jde někdy taky pan učitel tak spi-
navej do školy?"
Synek: "Jo — ale pan učitel
nehraje kuličky!"

Aspoň tohle! — "Muži, dneska
se mi zdálo, že jsem se utopila."
— "Co je to platno, stará, když se
ti nikdy žádnéj sea nevyjeví!"

V temné Africe.

Lidojedík soudruhovi. Tohle chlapa pustíme. Jednou jsem
už takového sněd a dolnes mám jeho brejle v žaludku!

Marnotratnice.

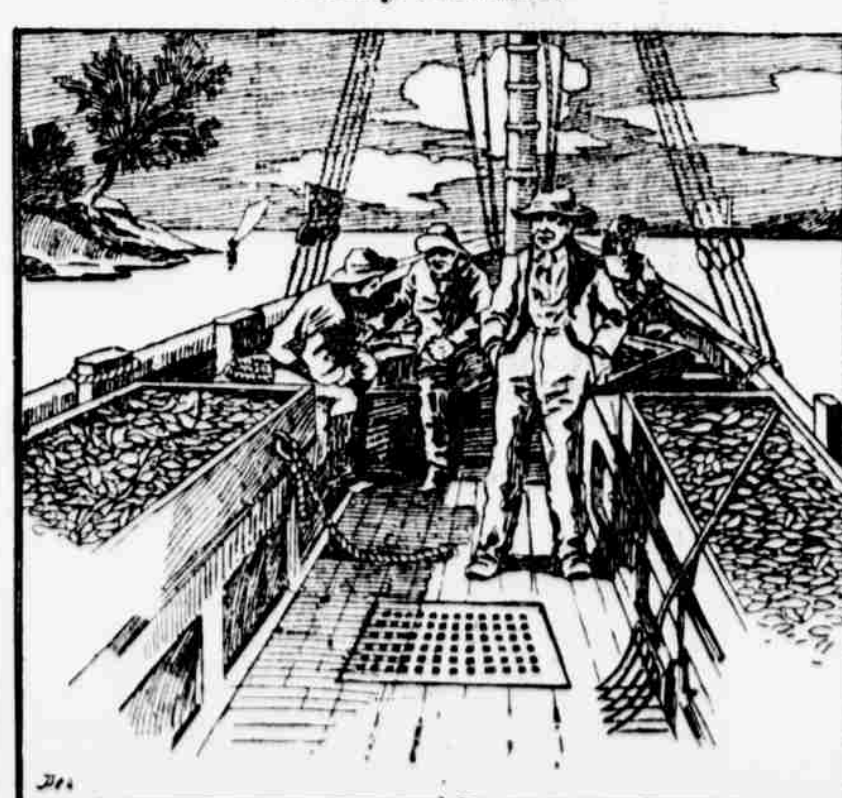
Ona: "Ty bys chtěl, abych s tebou šla do muzea za desak?
Což nemáš pro mně patnáct centů na divadlo? Jdi si sam! Věkřá-
tě nechci vidět!"
On: "Však je dobře! Kdybyh si tě jednou vzal, ty bys u-
beztoho přivedla na mizinu!"

Přátelská zlomyslnost.

Helena: "Zdaž pak jsi slyšela, jaké věci o mně Emma, ta
klepa, roznášá?"
Adela: "O, nech jí! Já na tvém místě bych si jí nevsímla. Ona
beztoho jen roznášá to, co povídají jiní."

Skrývačka.

Kapitán hledá psa. Suad se mu neutopil?

Oženách, pro ženy.

Nakoukneme-li jen trochu po-
zorněji do naší domácnosti, pozor-
ujeme tyden po tydně naše ho-
spodynky, co se nám objeví, že
ve skutečnosti reprezentují? Ma-
me tu před sebou téměř jednu ja-
ko druhou s plnou močí finanční
by ministru, který často mívá v
kapse dalek, někde vedle funkce
finančního ministru ženauka
zmohla se též na "oberkomandan-
ta", však po hřichu někde žena v
domácnosti reprezentuje smut-
nou figuru, kterou postavili jí
člověk rano do kouta, večer mu
že pro ni směle sáhnouti. Jest to
někdy tvor, který jen dýše, by se
neudusil. To jsou ovšem výjimky
a ty musíme někdy přejítí. Po-
zornost naši věnujeme našim ho-
spodynkám, které jsme nazvali
finančními ministry. Jsou vsaku
ku těm v zmenšeném dosahu,
však mnohdy s důvtipem a obrat-
ností peněz, že by někdy stat-
nulu ministru neškodily. Mnoh-
dy musí vynaložiti mnoho sebeza-
pření a vytrvalosti, by lebec bez-
boudě s lodkou přešel přes u-
skalt deficitu a zvláště v dělní-
ckých rodinách význam ženy
jako finančníka a pokladníka jest
důležitý. Žena dělnička musí
míti více finančního důvtipu, než
žena, která směle může hráb-
nouti do pokladny a nemusi mít
obavu, že za týden nebo déle ne-
bude mít co vybiti. Posledněj-
ší hrabe se v penězích, o nichž
mnohdy ani není, jak k nim při-
šla, kdožto první musí s několika
dollary týdně mazy domácnosti
vydržeti a než přčák vydá, by jej
vydrželo na dlani obrátíla a ova-
zovala, zda nutnost' jí pobáda jej
vydati. Žena bohatce takových
starostí jest ušetřena, neboť její
muž má nevysychající pramen
příjmu a stane-li se, že by tento
pramen zamikl, vyhledá ihned no-
vý pramen, však jinaké lítě má
žena dělnička. Je-li její peněžek
ka již jako slabikář, marné se po-
jímením příjmu ohlíží, musí se u-
skrovnití, nechce-li dělati dluhy,
všude na všem šetřit. Musí být fi-
nančním ministrem vsuktku dba-
lým a obezřetným. Muž v tom o-
hledu jest nuohem lépe na tom.
Pravidlem podrží si z týdně mzdy
určitý obnos, zbytek v den výpla-
ty odevzdá ženě, — muži, kteří
podrží si výplatu celou a ženě o-
byčejně vyplati na kůži, co ubo-
há proměnití nikde nemůže, za
muže počítati nelze a také jich se
to netýká — se slovy: "Zde žens-
sko máš peníze, hled', aby si vy-
stáčila." Počlivá, šetrná žena ny-
ni počne uvažovati, počítati a
jsou-li finance jen trochu obstoj-
né, přiměřené domácnosti, na kon-
ci týdně sezná, že vše na fous vy-
počítala, grocerák ani fezník ne-
musel psáti do knížky. Šťast-
nou ovšem žena jest, jejíž muž
má stále zaměstnání, neboť v ta-
kovém případě úřad finančníka
jí mnoho obtíž nepřibývá, však hů-
ře tam, kde muž bez práce jest,
nemocen, nebo smrti je již odňat.
Potom marné všechno počítání,
její domácnost podobná rozřtí-
řtému vraku lodí, který vlnami
házen sem tam, po moři jest ho-
něn. Osud takové ženy s celou ro-
dinou jest hrozný, zoufalý. Hlav-
ní bod, kolem něhož se domáčí ži-
vot ženy otáčí, finanční základ,
na němž její domácnost' jest zbu-
dována, jest domácí pokladna,
kterou její muž týdně zásobuje.
Všče obnosu, kterým má potre-
by domácnosti uhraditi, určuje
spůsob života v domácnosti. Mu-
žem dodanou peněžní zásobu mu-
že žena dvojím způsobem rozmo-
žiti a sice jednak, přidá-li jí muž,
jednak, umí-li dobře koupiti. Že-
na může na zlepšení její finanční
příspěti, má-li jen dobrou vůli.
Žena snad jedna jak druhá touží,
by měla peněz co nejvíce, by rodi-
ně co nejvíce mohla poskytnouti,
a jistě jí boli srdce, musí-li jim
to odopřiti, co z celého srdce by
jim přála, co by k udržení zdraví
a tělesných sil bylo by jim třeba.
Nemá-li s to, by rodinu dle přání
zasobila, život jí příjemným učí-
nila, působí jí to velikých staro-
sti, stavá se trdnoumyslnou a ná-
sledky bývají často smutné. S o-
právěnou závisťou pobíhá na ty
šťastnější družky, které zde na ty
šťastnější družky, které zde na ty
šťastnější družky, které zde na ty

vy musí u dělníka plynouti zase-
jen že zvěšené mzdy a k ní žena
má přispěti, nikoliv snad nutné
vlastníma rukama, ušlech pobid-
kou muž, by se organizoval, se-
spoludělníky pracoval pro zvyše-
ní mzdy. Jejím heslem musí býti
boj za svobodu a právo, za za-
sloužený podíl na odměně za pra-
ci mužovu. Její celá snaha musí k
tomu cíliti, by dívky ledny jejich
stavy poznaly a hleděly si jej zlep-
šiti až samy chleb vezdejší si po-
nou vydělávati. Žena dělnička
musí býti rozenou bojovnicí pro
zvyšení mzdy a nemá se spokojiti
kupovaním odpadku pro domá-
cnost' a způsob toho druhu při ve-
dení domácnosti nazývati šetrno-
sti. Šetrnost' má býti vrozenou
vlastností ženy, však snahu, by
muži pomohli k lepší mzdě, musí
míti vytrvalou a všude jí prů-
chod zjednávatí. Žena dělnička
má skutečně těžký úkol, však tím
by pro ni byl nuohem lehčí, kdy-
by mu patřičnou pozornost' vě-
novala. Má tak učiniti, neboť v
tom správa její finanční nepůsobí
la by jí bolent hlavy, marných staro-
sti. Tak jako ministru finanční
příční se o zvyšení daní, pozor
je-li, že se jeho finanční leze od 3
k 4, neb chce-li cosi zdokonaliti,
stejným způsobem žena dělnička
vá se má řídití. V mnohých do-
mácnostech, kde žena vedle fi-
nančníka vysílala se na "ober-
komandanta", mělo to dobrý ú-
spěch a často finance, které by
muž jinam zavlék, byl nucen za-
nechatí doma a dnes tomu je po-
všdce. Přímou takový velitelství
ton v domácnosti nelze odporuči-
ti, však někdy jest nutný. Tam,
kde muž bačkora, jinak fádny,
jest to pro něho nedůstojné, šla-
pe-li mu žena na rozum. V do-
mácnosti, kde žena pro omezené
vlohly hraje smutnou figuru, mu-
sí ovšem starosti finančníka a
pana domácnosti nésti muž, však
takový jest politování hoděn. Že-
na má býti duší v rodině, nikoliv
však mrtvou postavou.

Pan katecheta Třesoňlavý.

Doktor theologie pan kateche-
ta Třesoňlavý byl typem pravého
professora. Jeho tvář, plná drob-
ných vrásek, pozakryta byla z
velké části ohromnými kostěný-
mi brejlemi, sedícími na konci
špičatého nosu. Dlouhé, prosedí-
véle vlasy padaly mu na límec
černého, šosatého kabátu, v němž
halila se jeho vysoká, suchá po-
stava až po kolena. Zlým profes-
sorem pan katecheta nebyl, ba
naopak, někdy až přílišným do-
brákem. Jedinou vadou, která by
se mu mohla snad vytknouti by-
lo, že dělal své žáky, co se prospě-
chu a chování týkala, na dvě sku-
piny. První určena byla ke spase-
ní, a příslušníci její dostávali sa-
mé známky chvalitebné a výbor-
né. Za druhá pak, daleko jsouc
menší prvě, předurčena byla do-
statočnou známkou k věčnemu
zatracení. Jihých známek pan
katecheta naprosto neznal a k o-
mluvě jeho musim dodatí, že
zmiňným tříděním žáků přece
nikdy nikomu neublížil.

První místo mezi zatracenci
zaujímal Pešina — ten studen-
tík malý, bělovlasý, se rtuti mi-
sto krve v žilách — jak se o něm
sám pan katecheta vyjadřoval,
Pešina, ja si vědom svého osudu
i určení, s plnou resignací se mu
oddával. Zhola nic se totiž nechtěl
a vydával panu katechetovi čtve-
ráctví za čtveráctví. Tu mu po-
ložil na židli u katedry mokrou
houbu, na níž pan katecheta, za-
pisuje na třídní knihu, s celou
chutí se posadil, nebo mu nakři-
doval ze spodu katedru, na ob-
sah pan katecheta kalhoty na jeho
kolenou důkladně zabítil. Podob-
ným způsobem skádlil Pešina pa-
na katecheta téměř systematic-
ky, ale se džbánem chodil se tak
dlouho pro vodu, až se ucho utr-
hne!

Vždy ve středu od 9. hod. do
10. bylo náboženství. Na tuto ho-
dinu zůstával ve třídě s dovo-
lením pana katechety i žid Freund.
Jedné středy právě před touto
hodinou pohřešil zmíněný israe-
lita svoje knihy. Marně je hledal
v lavicích a jinde, až mu napadlo,
aby se také podíval do velikého,
u kamen stojícího, proutěného
koše na papír. Vyzdvihl tedy víko
— a vsuktku! — na dně koše
spatřil svoje knihy. V tom ale jak
se pro ně sňhal, přitočil se k ně-
mu Pešina, a převratil ho do ko-
še, přirazil za ním víko, které ry-
chle zastřelil kolíčkem v petlici.
Freund očiřnův se v kósi marně
se namáhal dostati se ven,
marně tloukl pěstími do stěn ko-
še. "Otevřete mně vřdyt' se tu u-
dusím!" ogyvalo se z vnitřka, ale
na otevření nezbývalo již času,
neboť právě vstupoval vážně do
třídy pan katecheta. Freund ne-
všimnuv si náhlého ticha ve tří-
dě, pokračoval ve svých upěnil-
ých prosbách, bouchaje stále do
koše jako divý. Upozorněn tímto
hlukem, pokrčil pan katecheta

ke kósi, a uhodnův již předem, ko-
lík uhodilo — mlčky vytáhl kolí-
ček z petlice. — Víko jakoby pá-
rem vymrštno, vylétlo vzhůru a
Freund línověv jsa celý bez se-
be, něčeho nevidá, ani nevolá,
přáčil pana katecheta kniham
přes hlavu, až se ze slabikafe li-
stův kolen rozletěly. "Tak svět
odpíči!" upravuje si brejle za-
bručel pan katecheta a restarje
se dále o ohromeného Freundu
začal zkoušeti.

Zavedeným vyšetřováním vyšlo
vše na jevo a Pešina dostal led-
telskou dťtku. Ta však ho ani to-
lik nemrzela, jako okolnost, že
otec jeho byv o zmíněné dťtce vy-
rozuměn, přijel navštívití svého
syna, a při té příležitosti dovolil
si mu až příliš citlivým zpōso-
bem ztlumochiti radostné překva-
pení nad onou správnou. "Po-
msta jest šakká," myslil si Pe-
šina, a rozhodl se, že se panu ka-
techetovi, jehož za přímého pá-
vodce všech svých protivností
pokládá — sťraživě pomstí.

Pan katecheta Třesoňlavý měl
kromě jiných libůstek a zvláštno-
sti také zvyk, že se po zápisu do
třídní knihy procházel vždy ce-
lou hodinu uličkou mezi lavicemi.
Tu pak v jedné ruce drže katalog
a ve druhé nerozlučnou tabatěr-
ku, neustále si připlacoval kusy
svého dlouhého kabátu. Při této
procházce rozhlížel se pan ka-
techeta vždy jako ostříž po třídě,
maje v první řadě špadeno na
psaníčka svých žáků.

Pešina seděl ve čtvrté lavici a
tu jakmile ho pan katecheta, pro-
cházející se uličkou, minul, polestí-
l před sebe na zem malý složený li-
stek, který pan katecheta, opětův
se vracje, bleskorychle zvedl. V,
tom ale okamžiku, když se pa-
na katecheta sehnul, vhodil mu Pe-
šina do kapsy jeho sasu malý pa-
pírový kornoutek, jímž modřehe
inkoustu. Pan katecheta, došed
ke katedře, zastavil se, a rozba-
lil psaníčko, dvčetivě do něho
nahlédl. — "Nečas, co tě nepálí!"

bylo obsahem malého listku.
Pan katecheta rozhlédl se po
třídě, a zahodiv na to listek do
kouta, pokračoval v přerušené
procházce, připlacuje si oběma
rukama úsilovně sasy kabátu.

Toho dne bylo ovšem žákům
velice nápadným, že modrý lístek
panu katechetovi nějak podzvě-
stěně pousťel. Vždy totiž, jakmile pan
katecheta jej vytáhl ze sasu a nos-
nebo ústa si jím přejeil — poká-
že zůstávat pro sobe lístek
tmavší a tmavší stopy, tak že
kdýž bylo po hodině a pan ka-
techeta opouštěl třídu, byl v obli-
čejí a zvláště na nose tak modrý,
že se ho ve sborovně paní profes-
soři i s panem ředitelem náramně
obžetovali.

Tento kousek se na Pešinu ne-
vyzradil. Msta se mu jak náleží
povedla!

* Odejel do Ameriky. — Karel
Tůma, 37letý mistr obuvnický a
dělník v Rakovníku, podruhé
ženatý, kterému se patrně obe-
chutilo počestně řemeslo obuv-
nické, odejel v pondělí dne 25.
května společně se svým asi 18-
letým synem z prvního manžel-
ství Josefem do Ameriky, aby
se tam stal členem některé ka-
pely a tímto způsobem se zvýšva
zjednal. Zanechal zde 3letou
manželku Františku Tůmovou
se synáčkem několik neděl sta-
rým, dcerkou asi dvoutletou a
synáčkem ve stáří do 4 roků a
peněžní hotovosti asi 10 zl. Že
se zde Tůmovi valně nevedlo, o
tom svědčí, že svým věřitelná
nemohl zaplatiti drobné pohle-
dávky v úhrnném obnosu několi-
ka set zlatých, aby pro sebe a
synka měl peněz na cestu do A-
meriky. Občan Fried ze Zbečna
chtěje si opatřiti lacinná perka,
koupil si na ně kůži od svého
známého Saxla v Rakovníku a
dal je Tůmovi ušit. Když byly ho-
tově vrátil je Tůmovi, že mu jsou
volné. Dne 5. května si k Tůmovi
zase pro ně přišel a tu k nemalé-
mu překvapení svému se dově-
děl, že Tůma je vzal s sebou do
Ameriky. Zlé jazyky praví, že
Fried ted' alespoň svrský překr
nepřečká a spodky neprochodí.

Siř z Chicaga do Bostonu a zpět Siř

po dráze Nickel Plate za příčinou sečů-
ze Křestanských svátek od 28. čer-
vna do 1. července pořádané. Listky na
prodej 25., 26. a 27. t. m. s libotou k
návratu do 28. června. Po sňžení
listku u jednotce v Bostonu 1., 2., 3.
než 4. července a po zaplacení šve
možno prodlouženou libotu k návratu
obdržeti až do 1. srpna. Zastávka v
Ningara Falls na cestě tma a zpět bez
dalšího doplatku. Žádné přeměněné
řizné na žádném směsu však se ne-
žádá. Tři vlaky denně. Vskaz spaci
karty s vestibulem. Jidla dle způsobu
amerického klubu předkládána v Ji-
doutech vozech na dráze Nickel Plate.
Tož i jidla a la carte. Dopíše si na
John V. Calahan, C. A. 113 Adams ul.,
čís. pokoje 208, Chicaga, stran zařísti-
ní spáčech vozů a jiných informací. Te-
lefon Central 2657.